

formfuldendt ydre Paafledning. Dette er Rettskrivningens Opgave, og vi skylde, ikke at give Sproget Væst paa, hvor det skulde have Burer og omvendt. Men dernæst er der nationale Grunde for, at min Forespørgsel er kommen frem. Paavirkning af fremmedartet Rettskrivning har jo paatrængt sig vort Sprog, og det kan derfor kun fremkalde „høiest et Smil paa mine Læber“ — som det hedder i „Hakon Jarl“ — naar man hører, at der er dem, som i Nationalitetens eller rettere i Dansthedens Navn ville, at man skal beholde visse sammenriede Klude, som man har hentet eller indført draansfra. Hvorfor skriver man saaledes „Sinantser“ med „t“ uagtet det er et Ord, der er kommet fra Franst og i dette Sprog har „c“ og ikke „t“? Ja, hvorfor? Fordi Tydskerne kaldt paa at stave det med „z“, og saa turde vi ikke lade være at oversætte dette „z“ med „t“. I gamle Kancelliskrivelser staves det endogsaa med „z“, og der er altsaa det tydske Mærke fuldstændig bevaret. Et lignende Forhold gjælder Ordet „Prinds“. Hvorfor stave vi det med „ds“, medens Latinen har „c“? Det er, fordi Tydskerne have „z“, og vi tør naturligvis ikke gaa til Kilden, men maa følge Tydskerne. (Modsigelse). Ja, jeg vil haabe, at de lærde Herrer ville give mig Ret i, at Rodordet til „Prinds“ staves med „c“ (Ja!); det er mig nok, at de Herrer indromme det, jeg skal gjerne taale disse Afbrydelser, der kun vidne om, hvor svage de Herrer's Standser ere paa disse Punkter, og hvor intetssigende de Indvendinger ere, som de tro at burde gjøre imod, hvad jeg her har fremført. Ja, man er gaaet videre. Paa Grund af, at vi have Ordene „Kvartal“ og „Kvint“ og have skrevet dem med „v“, har man paanødet alle andre Ord, der begynde med „kv“-lyden, dette „v“ eller „dv“, f. Ex. Ord, der ere saa grundnordiske, saa gamle som Sproget, som „Kvinde“, „Kvide“, „Kvad“; thi disse Ord har man virkelig set marchere op i romersk Klædebon. Nei, have vi Agtelse for vort Modersmaal, da maa vi sige, at vi ikke længere ville notes med at iføre Sproget disse Pjalter, der ere halvt Navrelædning og halvt Trællestofte. Det un-

drer mig, at man her vil paaberaabe sig nationale Grunde imod Reformen, thi det er, som jeg tidligere har udtrykt mig, som om en Villing af en Mand, der i sin Tid havde været i Stokhuset, vilde gemme paa Voilen som et hæderligt Arvegods i Familien, hvilket han ikke vilde stille sig af med. Disse Levninger ere ikke Andet end Rusk af den Voile, der har hvilet saalænge om Modersmaalets Ben, og har hindret dets frie Bevægelse og Udvikling i nordisk Retning. Men der er endvidere politiske Grunde, jeg vil paaberaabe mig. En er den, at Bestemmelser, som ikke overholdes, ikke skulle blive staaende, og det er vist, at den nuværende Ordning i Henshold til Cirkulære af 14de Novbr. 1865 ikke overholdes, ikke engang i Kjøbenhavn ligesom Overmyndighedernes Dine, skjøndt dog ellers Stolevæsenet her i Byen synes at bevæge sig i temmelig traditionelle Former. Ikke engang her har man kunnet holde fast ved den saakaldte traditionelle Rettskrivning, som det nævnte Cirkulære udtrykker sig. Derfor glæder det mig ogsaa, at den høitagtede Minister agter at sætte dette Cirkulære ud af Kraft. For det Andet er det virkelig den eneste Udvei, mine Herrer! Det glæder mig i Grunden, at der ikke sidder mange store og for Literaturen afgjørende Forfattere i Thinget, thi hvad Mening de end have, saa er det Ministerens som min Trost, at Rettskrivningsagen gaar sin jævne Gang, støttet af Sprogandens egen Fremhjælp, og udviler sig frit og uden kunstige Tommeffruer (Afbrydelse af C. B. Rimestad). Jeg kan mærke, at min urolige Nabo har misforstaaet mig; min Forespørgsel lyder jo kun saaledes: „Agter Ministeren snarest mulig at lade den i Kirke- og Undervisningsministeriets Cirkulære af 9de August 1871 indeholdte Tilfjendegivelse i Rettskrivningspørgsmålet for de lærde Skolers Vedkommende ogsaa komme vore øvrige offentlige Læreværker tilgode?“, og jeg har kun havt til Hensigt at faae den Politibestemmelse slaaet løs, som skriver sig fra det Bræstrupffe Ministeriums Tid (Modsigelse). Den skriver sig oprindeligt fra det Bræstrupffe Ministerium og laa som en Arv til det Rosenørn-Deilmannffe (En Stemme: Den skriver sig altsaa fra det